

TIEKARHU PUHKUEN MURISI

Tiekarhu suuta maiskutteli,
lisää hiekkaa se halusi,
sepeä syödä tahtoi,
poskehen panee kivetkin.

Tiekarhu jynsi pikitietä,
meni hampaansa hajalle,
sattui niihin katkerasti,
vihloi vietävän kovasti.

Lääkärille lähti karhu,
sepän taitavan talohon,
seppä hitsas hampaa kiinni,
taas voi jynsiä kiviä.

NÄLKÄKURKI KEIKISTELI

Nälkäkurki keikisteli,
kovin laihana käveli,
hoikka sillä vatsan kohta,
ohut kaulan kaareltansa.
Syväältä sulat näkyivät
luiset posket kuopallansa,
nokka luisseva nakutti,
tyhjää suuta suipisteli.

Nälkäkurki tuo typerä,
luuli kauniiksi tulevan,
kun ei huolia kiloista,

eikä vatsamakkaroista.

Nälkäkurjella kovasti,
teki mieli herkutella,
niellä sammakko lihava,
taikka pieni peltomyyrä,
mutta läskiksi tulisi,
Nälkäkurki tuumiskeli.

SEPÄ VIKKE-VILLAKOIRA

Villakoira sängyn alla
oli mielellä hyvällä,
kun ei harja saanut kiinni,
imurin tela kelannut
sinne pussiin passaittanut,
pölyn joukkohon peräti.

Piileskeli villakoira,
sängynjalkojen takana,
pakeni, kun huiski harja,
pimeään pihan perälle,
katso sieltä kauhistellen,
turmako turkasen lähellä.

Kerran Vikke-villakoira,
oli nukkunut noloisti,
kärsä saapui kummallinen,
Viken putkehen imaisi,
nyt ei juokse villakoirat,
pölypallerot pahimmat.

Erikoiset eläimet

Kirjoittanut Oiva Pennanen
